

Sygn. akt II C 461/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie II Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia del. Barbara Pyz-Kędzierska
-----------------	------------------------------------

po rozpoznaniu w Warszawie na posiedzeniu niejawnym w dniu 31 grudnia 2020 r.

sprawy z powództwa Związku (...) z siedzibą w W.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Związku (...) z siedzibą w W. kwotę 115 561,66 zł (sto piętnaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 6 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Związku (...) z siedzibą w W. kwotę 12 641 zł (dwanaście tysięcy sześćset czterdzieści jeden złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty - tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie

sędzia del. Barbara Pyz-Kędzierska

Sygn. akt II C 461/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 grudnia 2019 r. Związek (...) z siedzibą w W. wniósł o zapłatę od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 115.561,66 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od 6 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż jest stowarzyszeniem, którego statutowym celem jest m.in. zbiorowe zarządzanie prawami do artystycznych wykonań oraz ochrona praw artystów wykonawców. W ramach swojej regulaminowej działalności i w oparciu o zasady korzystania z artystycznych wykonań objętych ochroną na podstawie ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych powód zawarł z pozwanym umowę generalną na korzystanie z artystycznych wykonań. W związku z tym, powód był uprawiony do pobierania od pozwanego wynagrodzenia z

tytułu publicznego odtwarzania artystycznych wykonań rozliczanego w okresach wynikających z zawartej między nimi umowy.

Powód wskazał, że pozwany nie wywiązywał się z obowiązku zapłaty kwot określonych w wystawianych przez niego dokumentach finansowych w okresie od grudnia 2016 r. do października 2019 r. włącznie.

Pozwany pismem z dnia 7 września 2020 r. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami według norm przepisanych. Nadto, pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Pozwany zakwestionował żądanie pozwu tak co do zasady, jak i wysokości. Pozwany podniósł, że nie łączy go z powodem jakakolwiek umowa, gdyż umowa generalna na korzystanie z artystycznych wykonań została przez pozwanego wypowiedziana w dniu 15 stycznia 2015 r. Ponadto, pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda. Wskazał też, że Spółka (...) Sp. z o.o. faktycznie nie prowadzi działalności hotelowej i gastronomicznej w miejscowościach W., gdyż zawarła umowę dzierżawy ze spółką (...) Sp. z o.o. w dniu 5 października 2016r., co oznacza, że nie korzysta z artystycznych wykonań jakichkolwiek utworów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Związek (...) z siedzibą w W. w dniu 30 kwietnia 2014 r. zawarł z (...) Sp. o.o. z siedzibą w W. umowę generalną o numerze licencji (...) na korzystanie z artystycznych wykonań. Powód, zgodnie z umową, zezwolił spółce – w Hotelu (...) na odtwarzanie w pomieszczeniach ogólnie dostępnych wykonań artystycznych oraz na odtwarzanie VIDEO w pokojach (105 pokojach); w Restauracji Hotelu (...) na korzystanie z artystycznych wykonań w lokalu gastronomicznym; w Gabinetach SPA Hotelu (...) na korzystanie z artystycznych wykonań w zakładzie usługowym.

W aneksie nr 1 do umowy z dnia 30 kwietnia 2014 r. licencjobiorca oświadczył, że korzysta z artystycznych wykonań utworów muzycznych i słowno-muzycznych w trakcie imprez organizowanych w hotelu (...) w W.(...). Ponadto, w § 1 ust. 2 aneksu do umowy, wskazane zostały stawki (...) za korzystanie z utrwalonych artystycznych wykonań utworów muzycznych i słowno-muzycznych w trakcie każdej imprezy tanecznej. Licencjobiorca zobowiązał się do zapłaty wynagrodzenia dla (...) w terminie do ostatniego dnia miesiąca następującego po miesiącu rozliczanym.

Spółka jako licencjobiorca zobowiązała się do przekazywania na rzecz (...), zryczałtowanego wynagrodzenia za korzystanie z artystycznych wykonań poprzez powiększenie o 23 % VAT wartości netto wskazanej na umowie.

Dnia 12 maja 2017 r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty i wywiązanie się z postanowień wynikających z umowy zawartej 1 maja 2014 r. a tym samym do zapłaty wynagrodzenia artystom za korzystanie z ich artystycznych wykonań (wezwanie do zapłaty k. 69-70).

Dnia 14 czerwca 2017 r. powód skierował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 212 076,75 zł wraz z odsetkami z tytułu zwłoki (ostateczne wezwanie do zapłaty k. 73).

Dnia 25 lutego 2019 r. powód ponownie skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 232 002,38 zł (wezwanie do zapłaty k. 71-72).

Dnia 9 października 2019 r. powód skierował do pozwanego ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 336 466,78 zł, w tym kwoty 79 387,74 zł tytułem odsetek ustawowych, wynikającej z niezapłaconych faktur (ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 74-75).

Dnia 12 listopada 2019 r. powód skierował do pozwanego ponownie pismo dotyczące ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty kwoty 341 864,43 zł, w tym kwoty 81 673,21 zł tytułem odsetek ustawowych, wynikających z niezapłaconych faktur (ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 76-78).

Związek (...) z siedzibą w W. wystawiło faktury VAT za okres od stycznia 2018 r. do października 2019 r.:

- faktura nr FV_ (...) na kwotę 2 932,96 zł z terminem płatności 31.01.2018 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 2 932,96 zł z terminem płatności 28.02.2018 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 2 932,96 zł z terminem płatności 31.03.2018 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 2 932,96 zł z terminem płatności 30.04.2018 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 2 932,96 zł z terminem płatności 31.05.2018 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 2 932,96 zł z terminem płatności 30.06.2018 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 2 932,96 zł z terminem płatności 31.07.2018 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 2 932,96 zł z terminem płatności 31.08.2018 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 2 932,96 zł z terminem płatności 30.09.2018 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 2 932,96 zł z terminem płatności 31.10.2018 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 2 932,96 zł z terminem płatności 30.11.2018 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 2 932,96 zł z terminem płatności 31.12.2018 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 2 932,96 zł z terminem płatności 31.01.2019 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 3 112,18 zł z terminem płatności 28.02.2019 r.,
- faktura korekta nr FK_ (...) (dotyczy faktury nr FV_ (...)) na kwotę 179,22 zł z terminem płatności 15.03.2019 r.,

- faktura nr FV_ (...) na kwotę 3 112,18 zł z terminem płatności 31.03.2019 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 3 112,18 zł z terminem płatności 30.04.2019 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 3 112,18 zł z terminem płatności 31.05.2019 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 3 112,18 zł z terminem płatności 30.06.2019 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 3 112,18 zł z terminem płatności 31.07.2019 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 3 112,18 zł z terminem płatności 31.08.2019 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 3 112,18 zł z terminem płatności 30.09.2019 r.,
- faktura nr FV_ (...) na kwotę 3 112,18 zł z terminem płatności 31.10.2019 r. (faktury VAT k. 45-68).

Dnia 15 stycznia 2015 r. pozwany wystosował oświadczenie o wypowiedzeniu umów generalnych na korzystanie z artystycznych wykonań (oświadczenie o wypowiedzeniu umów generalnych na korzystanie z artystycznych wykonań k. 117).

W dniu 5 października 2016 r. w P. spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła umowę dzierżawy ze spółką (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P.. Przedmiotem umowy jest dzierżawa oznaczonej nieruchomości wraz z wyposażeniem, maszynami, urządzeniami i środkami transportu oraz wszelkimi prawami wynikającymi z relacji dzierżawy, w tym również aktualny system recepcyjno-rezerwacyjny wraz z danymi oraz obie Stacje Narciarskie wraz z całą infrastrukturą (umowa dzierżawy k. 118-125).

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dokumentów, które nie budzą wątpliwości co do ich autentyczności. Żadna ze stron, mimo że dokumenty nie są oryginałami, lecz zostały złożone w formie kserokopii, nie zażądała ich potwierdzenia, a zatem i dla Sądu mogą stanowić wiarygodne dowody w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną oraz czy strona pozwana udowodniła podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie. Mając powyższe na uwadze, w tym szczególnie spoczywający na powodzie - jako inicjatorowi procesu - fundamentalny ciężar dowodu,

tj. obowiązek wykazania okoliczności, z których strona wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.), należy podnieść, że strona powodowa wykazała istnienie umowy pomiędzy nią, a pozwanym.

Pozwany skutecznie nie zaprzeczył twierdzeniom powoda, nie wywiódł, iż wskazana umowa jest nieważna, bezskuteczna, nie jest nią związany lub też już wykonał wynikający z niej obowiązek spełnienia świadczenia pieniężnego.

Zgodnie z ustawą o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi z dnia 15 czerwca 2018 r. organizacje zbiorowe udzielają zezwoleń na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. Zezwolenie określa: rodzaje utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, do których prawami zbiorowo zarządza organizacja zbiorowego zarządzania; pola eksploatacji, na których organizacja zbiorowego zarządzania wykonuje zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub pokrewnymi.

Powód korzysta z ustawowego domniemania wynikającego z art. 5 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (zwana dalej „uzzpa”). Przepis ten stanowi odpowiednik art. 105 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (dalej zwana „upapp”). W wyniku bowiem nowelizacji prawa autorskiego przeprowadzonej w 2018 r., całość regulacji dotyczącej zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i pokrewnymi przeniesiona została do ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, która weszła w życie z dniem 19 lipca 2018 r.

Stosownie do treści art. 105 ust. 1 (uchylonym z dniem 19 lipca 2018 r.) ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (dalej zwana „upapp”) domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz że ma legitymację procesową w tym zakresie. Na domniemanie to nie można się powołać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2009 r., sygn. akt II CSK 701/08 podstawę domniemania z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. stanowi objęcie przez daną organizację zbiorowego zarządzania zarządem określonych praw na oznaczonym polu eksploatacji, o czym rozstrzyga treść zezwolenia Ministra Kultury i Sztuki. Wspomniane domniemanie może być – jak inne domniemania prawne – obalane przez wykazanie, że dana organizacja nie jest uprawniona do zarządzania konkretnym prawem. Na przewidziane w art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. domniemanie nie można się też powoływać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania. Do uchylenia omawianego domniemania nie wystarczy jednak samo wskazanie, że istnieje inna organizacja działająca w tym samym zakresie. Kwestionując legitymację danej organizacji w odniesieniu do konkretnych praw musi ponadto wykazać, że inna organizacja działająca w tym samym zakresie powołuje się wobec niego na swój tytuł do tych samych praw. Gdyby do obalenia domniemania przewidzianego w art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. wystarczyło samo wskazanie działającej w tym samym zakresie innej organizacji, to w sytuacji, w której Ministerstwo Kultury i Sztuki zezwala na działanie wielu organizacji o pokrywającym się zakresie zarządzania, domniemanie to mogłoby utracić swoje praktyczne znaczenie.

Zgodnie zaś z art. 104 (również uchylonym z dniem 19 lipca 2018 r.) tejże ustawy, organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, są stowarzyszenia zrzeszające twórców, artystów wykonawców, producentów lub organizacje radiowe i telewizyjne, których statutowym zadaniem jest zbiorowe zarządzanie i ochrona powierzonych im praw autorskich lub praw pokrewnych oraz wykonywanie uprawnień wynikających z ustawy, przy czym to minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego udziela zezwolenia, na podjęcie działalności określonej w ustawie.

Zdaniem Sądu, mimo uchylenia przepisu art. 105 u.p.a.p.p. oraz przepisu art. 104 u.p.a.p.p. i braku w tym zakresie przepisów przejściowych, przepisy te mają zastosowanie do roszczeń powstałych przed ich uchyleniem.

Bezsporne było w sprawie to, że należność wynikająca z powyższej umowy za okres objęty żądaniem pozwu, nie została zapłacona.

W świetle powyższego, powstał zatem po stronie pozwanej obowiązek zapłaty dochodzonej w oparciu o przedmiotową umowę kwoty.

Sąd ustalił, że pozwany nie wypowiedział w całości umów generalnych na korzystanie z artystycznych wykonań. Wypowiedzenie dotyczyło bowiem tylko części działalności tj. umowy generalnej na korzystanie z artystycznych wykonań z dnia 12 maja 2014 r., której przedmiotem jest wykorzystanie artystycznych wykonań utworów muzycznych i słowno-muzycznych w lokalach gastronomicznych, dyskotekach oraz podczas balu i zabaw oraz umowy generalnej na korzystanie z artystycznych wykonań z dnia 12 maja 2014 r., której przedmiotem jest odtwarzanie artystycznych wykonań utworów muzycznych i słowno-muzycznych w pomieszczeniach ogólnie-dostępnych. Stosownie zatem do złożonego wypowiedzenia przez stronę pozwaną, powód nadal naliczał wynagrodzenie za korzystanie z obiektów nieobjętych wypowiedzeniem, tj. za korzystanie z artystycznych wykonań w 105 pokojach Hotelu (...) oraz w gabinetach SPA Hotelu (...).

Z załączonych dokumentów nie wynika, aby pozwany poinformował powoda o zawarciu umowy dzierżawy ze spółką (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową. Powód wystawiał zatem faktury pozwanemu zgodnie z umową za prawo do korzystania z artystycznych wykonań. Nadto, wobec niewypowiedzenia przez pozwanego skutecznie umów generalnych zawartych ze stroną powodową, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostaje fakt zawarcia umowy dzierżawy przez pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził na rzecz powoda dochodzoną kwotę tj. 115 561,66 zł (zgodnie z żądaniem pozwu) jako sumę kwot przypadających od grudnia 2016r. do października 2019 r., co daje 101 435,25 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami w wysokości 14 126,41 zł.

Nie był zasadny podnoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia. Zgodnie z art. 118 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 lipca 2018 r. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Przepis art. 118 k.c. został zmieniony ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 1104, dalej jako: ustawa nowelizująca).

W myśl ustawy nowelizującej do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Jeżeli zgodnie z ustawą zmienianą w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu (art. 5 ust. 2 ustawy nowelizującej).

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony 5 grudnia 2019 r. a zatem przed upływem terminu przedawnienia.

Sąd na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądził na rzecz wygrywającego sprawę powoda kwotę 12 641 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty – tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym kwotę 5 400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

sędzia Barbara Pysz-Kędzińska

Zarządzenie:

(...)

sędzia Barbara Pyz-Kędzierska